

2. Zarzut drugi dotyczy kilku oczywistych błędów w ocenie:

- Komisja dopuściła się kilku oczywistych błędów przy dokonywaniu oceny wniosku HYDIS. W szczególności Komisja: i) źle zrozumiała pojęcie „fazy koncepcyjnej” i odrzuciła wniosek HYDIS w oparciu o elementy, które w tej fazie są ewidentnie pozbawione znaczenia; ii) źle zrozumiała pojęcie współpracy transgranicznej. W konsekwencji negatywnie oceniła ona wkład, jaki grupa MBDA miała w integrację europejskiego przemysłu obronnego, i nie uwzględniła poparcia głównych potęg militarnych Unii dla jej wniosku; oraz iii) oparła się na ogólnych względach, które nie mają znaczenia w kontekście projektu EATMI, pomijając jednocześnie szczególne wymogi tego projektu;
- Skutkiem oczywistych błędów w ocenie, jakich dopuściła się Komisja, jest decyzja w dużej mierze sprzeczna z nadrzędnymi celami EFO, która i) nie uwzględnia inicjatyw podjętych przez państwa członkowskie w ramach stałej współpracy strukturalnej; ii) prowadzi do nieoptymalnej alokacji zasobów, która nie odzwierciedla ekspertyzy europejskich podmiotów działających w dziedzinie obronności; oraz iii) prawdopodobnie doprowadzi do powielenia kompetencji w ramach Unii.

3. Zarzut trzeci dotyczy naruszenia zasad dobrej administracji i przejrzystości:

- Komisja odrzuciła wniosek HYDIS w dużej mierze ze względu na to, że uznała, iż niektóre aspekty nie były wystarczająco uszczegółowione. Jednakże zgodnie z zasadą dobrej administracji Komisja miała obowiązek ustalić wszystkie istotne okoliczności faktyczne, w tym poprzez zwrócenie się w razie potrzeby do skarżącej o wyjaśnienia, tym bardziej że w grę wchodzi przyszłe bezpieczeństwo państw członkowskich i obywateli Unii. Skarżąca mogła z łatwością przedstawić takie wyjaśnienia. Komisja przyjęła jednak bierną postawę i nie ustaliła istotnych okoliczności faktycznych, co doprowadziło do naruszenia zasady dobrej administracji;
- Ponadto owe rzekome braki dotyczą niemal wyłącznie ogólnych względów wspólnych dla wszystkich projektów w ramach EFO z 2021 r., które to względy nie mają związku ze szczególnymi wymogami technicznymi i funkcjonalnymi EATMI. Komisja naruszyła zasadę przejrzystości, przypisując tym względom zbyt dużą wagę bez uprzedniego poinformowania wnioskodawców.

4. Zarzut czwarty dotyczy braku wystarczającego uzasadnienia.

Zaskarżona decyzja zawiera szereg stwierdzeń, które są niejasne lub trudne do zrozumienia w kontekście sprawy, co uniemożliwia skarżącej ocenę jej zasadności. W szczególności na Komisji spoczywał obowiązek wyjaśnienia, w jaki sposób zinterpretowała i zastosowała wspomniane wyżej ogólne względy w szczególnym kontekście projektu EATMI i w jaki sposób wywiodła z nich swoje negatywne uwagi. Komisja tego jednak nie uczyniła.

Skarga wniesiona w dniu 30 września 2022 r. – Safran Aircraft Engines/Komisja

(Sprawa T-617/22)

(2023/C 7/43)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Safran Aircraft Engines (Paryż, Francja) (przedstawiciele: B. Hoorelbeke, F. Donnat i M. Perche, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji; oraz
- obciążenie Komisji jej własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez skarżącą w związku z niniejszym postępowaniem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi, że decyzja Komisji Europejskiej, DG DEFIS, o numerze referencyjnym Ares (2022)5278390, informująca skarżącą o odrzuceniu jej wniosku EDF-2021-ENERENV-D-PES-ALPES przedłożonego w odpowiedzi na zaproszenie EDF-2021-ENERENV-D-PES, doręczona skarżącej w dniu 20 lipca 2022 r., jest obarczona naruszeniami prawa i błędami w ustaleniach faktycznych, ponieważ w decyzji tej stwierdzono, że wniosek skarżącej EDF-2021-ENERENV-D-PES-ALPES (zwany dalej „wnioskiem”) przedłożony w odpowiedzi na zaproszenie do składania wniosków EDF-2021-ENERENV-D-PES (zwane dalej „odnośnym zaproszeniem”) nie spełniał minimalnego progu jakościowego, by rozważyć jego wybranie, i w związku z tym odrzucono wniosek skarżącej.

Strona skarżąca podnosi następujące zarzuty:

1. Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia przez Komisję art. 188 i 199 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2018/1046 (¹), art. 3 ust. 2 i art. 10 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/697 (²), zasad przejrzystości, równego traktowania i pewności prawa, a także obowiązku staranności i zasady dobrej administracji, ponieważ Komisja:
 - z naruszeniem art. 3 ust. 2 i art. 10 ust. 1 rozporządzenia 2021/697 błędnie uznała odnośne zaproszenie za działanie rozwojowe, a nie za działanie badawcze, uchybiając w ten sposób art. 188 rozporządzenia 2018/1046, a także zasadom przejrzystości i równego traktowania, które wymagają, by warunki zaproszenia do składania wniosków były jasne i jednoznaczne, tak aby każdy uczestnik miał jednakową szansę na przedłożenie swojego wniosku i aby wnioski te mogły zostać ocenione na równych zasadach;
 - naruszyła art. 199 rozporządzenia 2018/1046 oraz zasady przejrzystości i równego traktowania, uwzględniając kryteria wyboru nietrafne w kontekście zakresu i charakteru zaproszenia do składania wniosków, które w oczywisty sposób stanowi działanie badawcze; oraz
 - naruszyła zasady przejrzystości, równego traktowania i dobrej administracji, nie powiadamiając skarżącą o zmianach warunków regulujących odnośne zaproszenie po ich publikacji.
2. Zarzut drugi dotyczy naruszenia przez Komisję art. 296 TFUE ze względu na brak klarownego wyjaśnienia, w jaki sposób uwagi zawarte w sprawozdaniu podsumowującym ocenę (zwanym dalej „SPO”) odnosiły się do poszczególnych podkryteriów istotnych dla każdego z kryteriów wyboru, oraz ze względu na brak wyjaśnienia, w jaki sposób uwagi w SPO odnosiły się do wyniku przyznanego za każde z kryteriów wyboru.
3. Zarzut trzeci dotyczy tego, że Komisja popełniła błąd w ustaleniach faktycznych, dopuszczając się kilku oczywistych błędów przy ocenie wniosku skarżącej, a mianowicie:
 - po pierwsze – błędu w zakresie oceny szóstego kryterium wyboru, dotyczącego „jakości i efektywności przeprowadzenia działania”;
 - po drugie – błędu w zakresie dwukrotnego ukarania polegającego na tym, że Komisja sformułowała taką samą negatywną uwagę dotyczącą wniosku skarżącej w ramach dwóch różnych kryteriów wyboru i w związku z tym dwukrotnie odjęła punkty za to samo uchybienie;
 - po trzecie i posiłkowo, na wypadek gdyby Sąd stwierdził, wbrew temu, co utrzymuje skarżąca w ramach części drugiej zarzutu pierwszego, że Komisja była uprawniona do oceny wniosku skarżącej pod kątem kryterium wyboru nr 7 – błędu w zakresie oceny kryterium wyboru nr 7 dotyczącego oceny „wkładu w zwiększenie wydajności w całym cyklu życia produktów i technologii obronnych, z uwzględnieniem opłacalności i możliwości osiągnięcia synergii w procesach zamawiania, utrzymania i wycofania”;

- po czwarte i posiłkowo, na wypadek gdyby Sąd stwierdził, wbrew temu, co utrzymuje skarżąca w ramach części drugiej zarzutu pierwszego, że Komisja była uprawniona do oceny wniosku skarżącej pod kątem kryterium wyboru nr 8 – błędu w zakresie oceny kryterium wyboru nr 8 dotyczącego oceny „wkładu w dalszą integrację europejskiego przemysłu obronnego w całej Unii poprzez wykazanie przez odbiorców, że państwa członkowskie zobowiązały się do wspólnego wykorzystywania – w sposób skoordynowany – produktu końcowego lub technologii końcowej, bycia właścicielami tego produktu końcowego lub technologii końcowej lub ich utrzymania”.

- (¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2018/1046 z dnia 18 lipca 2018 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii, zmieniające rozporządzenia (UE) nr 1296/2013, (UE) nr 1301/2013, (UE) nr 1303/2013, (UE) nr 1304/2013, (UE) nr 1309/2013, (UE) nr 1316/2013, (UE) nr 223/2014 i (UE) nr 283/2014 oraz decyzję nr 541/2014/UE, a także uchylające rozporządzenie (UE, Euratom) nr 966/2012 (Dz.U. L 193 z 30.7.2018, s. 1).
- (²) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/697 z dnia 29 kwietnia 2021 r. ustanawiające Europejski Fundusz Obrony i uchylające rozporządzenie (UE) 2018/1092 (Dz.U. L 170 z 12.5.2021, s. 149).

Skarga wniesiona w dniu 10 października 2022 r. – LD/EUIPO

(Sprawa T-633/22)

(2023/C 7/44)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: LD (przedstawiciel: adwokat H. Tettenborn)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- po pierwsze, stwierdzenie nieważności decyzji EUIPO z dnia 1 grudnia 2021 r. w zakresie, w jakim oddalono w niej wnioski skarżącej sformułowane w jej piśmie z dnia 8 sierpnia 2021 r. oraz w piśmie jej adwokata z dnia 12 listopada 2021 r.; a ponadto skarżąca wnosi o:
 - nakazanie EUIPO skorygowania błędnych środków (korektę i błędne środki omówiono i odniesiono się do nich szczegółowo we [wspomnianym] piśmie [nazwisko adwokata] z dnia 12 listopada 2021 r.) oraz poinformowania hiszpańskiego ministerstwa spraw zagranicznych i współpracy, że skarżąca jest nadal urzędnikiem EUIPO, posiadającym wszystkie prawa i przywileje przewidziane w regulaminie pracowniczym urzędników Unii Europejskiej, protokole w sprawie przywilejów i immunitetów oraz porozumieniu w sprawie siedziby;
 - nakazanie EUIPO udzielania hiszpańskiemu ministerstwu spraw zagranicznych i współpracy skorygowanych informacji w celu umożliwienia jak najszybszego sprostowania niezgodnego z prawem podejścia i decyzji ministerstwa;
 - nakazanie EUIPO upewnienia się, że wykorzystuje wszystkie środki faktyczne i prawne względem hiszpańskiego ministerstwa spraw zagranicznych i współpracy w celu zachowania lub przywrócenia całości przywilejów przysługujących skarżącej na podstawie regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej, protokołu w sprawie przywilejów i immunitetów oraz porozumienia w sprawie siedziby.
- poza tym stwierdzenie nieważności jakiegokolwiek dorozumianej decyzji EUIPO [art. 90 ust. 1 zdanie trzecie regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej] w sprawie wspomnianych wniosków skarżącej;
- po drugie, stwierdzenie nieważności decyzji EUIPO z dnia 1 grudnia 2021 r. w zakresie, w jakim oddalono w niej wniosek skarżącej sformułowany w piśmie z dnia 8 sierpnia 2021 r. o przyznanie odszkodowania ze względu na uchybienia popełnione przez EUIPO w ramach stosowania regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej w związku urlopem skarżącej w interesie służby, i zasądzenie od EUIPO na rzecz skarżącej odszkodowania w wysokości 7 500 EUR;